

Тя разхождаше малката Мария. Високата ѝ снага бѣше малко измършавѣла, руменината на бузитѣ избледнѣла.

— Добре, че дойде, — каза шѣпнишкомъ Слава. — Имамъ да ти казвамъ нѣщо. Асѣнъ иска да ме даде на Червенския кефалия.

Иванко се намръщи.

— Какво? Оня низкия, дебелия ли? Че за тебе ли е той?

Момата наведе глава.

— Богатъ билъ. Добъръ билъ... Нѣма да иска голѣма прикя и зестра. Следъ битката — дано Господъ ни помогне! — иска да стане сватбата...

— Е, добре... И ти съгласна ли си?

— Какво да правя? Бедна сирота, безъ зестра.

— Нали князь Белота искалъ да ти даде.

— Царьтъ не се съгласи. Каквото може Елена ми приготви. Нали знаешъ всичкитѣ пари гдѣ отивать... Все за войската...

Тя въздѣхна и извърна лицето си. Иванко взе ржката ѝ.

— Славо, не говори тъй. Азъ знамъ, че ме обичашъ.

Тя откъсна единъ сръкъ момина сълза и помириса бѣлитѣ ѝ звънчета.

— Кажи, нали е така?

— Ти го знаешъ. Защо ме питашъ?

Болярьтъ се усмихна.

— Тогава ще почакашъ още, Славо.

— До кога? Ти ме лъжешъ отъ толкова време...

— Не, ти знаешъ, че не зависи отъ мене. Пари нѣмамъ, отъ всѣкъде ме гонять длъжници. Но като се върна отъ битката, ще поискамъ отъ царя ново проныятство и ще се оженимъ. Ще ме чакашъ ли?

— Ще те чакамъ!

— Закълни се.

— Заклевамъ се въ честнитѣ мощи на преподобния отецъ Иванъ.

Болярьтъ обгърна съ ржце високата ѝ снага, и пошѣпна: